

Một tiếng kêu cứu
Những Mạnh Đòi Bất Hạnh
*** Câu chuyện về những người cùi và các em cô nhi ở Việt Nam**

Theresa Trần Thị Ly Bằng

(Báo Ngày Nay, số phát hành ngày 01 tháng 03 năm 2008)

LTS: Theresa Trần Thị Ly Bằng là một kỹ sư trẻ, phục vụ trong chương trình không gian NASA của chính quyền Hoa Kỳ. Cô là sáng lập viên Messengers of Love (hội Sứ Giả Tình Yêu), một tổ chức từ thiện được thành lập năm 2004 với mục đích giúp đỡ các trẻ mồ côi, các người nghèo khổ tàn tật, và các người bệnh phong cùi tại Việt Nam.

Một mùa đông ác nghiệt lại trở về trên quê hương chúng ta, một xứ sở với đau khổ triền miên, với nghèo đói, tang thương, bất hạnh suốt từ đời này qua đời khác. Gió bắc lạnh buốt rít lên từng cơn hải hùng, thổi qua những manh áo tả tơi, rách rưới, như hàng ngàn mũi kim nhọn châm vào lớp da thịt của những cặp vợ chồng già, của những em bé xấu số, không nhà không cửa, sống lây lất vất vưởng ở ngoài vỉa hè đường phố, trên vùng núi lạnh, trong làng sâu xa hẻo lánh, những làng của những gia đình phong cùi.

Con bệnh ngặt nghèo đã cướp đi một cái chân của bác Hùng. Người vợ của bác bị lây căn bệnh ngặt nghèo này của bác, nhưng may nhờ thuốc chữa kịp thời, bà chỉ bị cụt mấy ngón tay. Ngôi làng cùi của họ đã được một tổ chức từ thiện ở Hòa Lan (Netherland) gửi thuốc và đưa bác sĩ tới chữa trị. Tuy đã hết bệnh nhưng họ vẫn đau đớn, tủi nhục, vì nay đã tật nguyên, không thể làm việc để tự cu rư mang. Thêm nữa, họ vẫn bị xã hội ruồng bỏ, xua đuổi, khiếp sợ như những con thú vật, như những tội nhân gian ác. Trong nhiều năm qua, họ đã sống trong cảnh màn trời chiếu đất. Bếp nấu ăn của họ chỉ vọn vẹn vài cái nồi với vài cái chén đặt bên cạnh con suối. Những cành tre được bện lại thành chiếc giường cột kẹt. Mỗi khi trời trở mưa, hai bác lại vội vàng gom góp giường chiếu, chạy đến vỉa hè ở ngôi nhà gần đó để trú. Họ không có một căn nhà, dù rằng một căn nhà mái tranh, vách đất, để trú thân. Họ vẫn cắn răng chấp nhận số phận. Có những lúc hai bác nhìn nhau, ứa nước mắt và tự hỏi: Mình đã làm gì để bị đầy đọa thế này? Tại sao? Tại sao ông Trời lại bất công như vậy?

Hai vợ chồng bác Hùng tàn tật vì mắc bệnh phong cùi.

Mùa xuân sắp đến, mọi người nao nức vui mừng đón xuân. Tuy nhiên, những ngày lễ, ngày vui của kẻ khác lại là những ngày buồn thảm nhất của hai bác, và của các gia đình trong ngôi làng cùi nơi hai bác trú ngụ. Họ không có đủ gạo để mà ăn cho khỏi đói nói chi đến ăn mừng Tết. Những ngày Tết rồi sẽ qua đi như những ngày bình thường, với những bữa đói bữa no, với những buổi trưa nắng nóng gay gắt, những buổi tối lạnh run người, và với những tâm tình tủi hổ, đau xót cho số phận tật nguyên, nghèo khổ, bị xua đuổi, bỏ rơi, xa lánh. Đó là tâm tình của những người bị phong cùi ở những ngôi làng hẻo lánh dành cho họ, những ngôi làng cùi trên đất nước Việt Nam.

Tàn tật không nhà cửa, hai bác Hùng đã phải sống cảnh màn trời chiếu đất trong nhiều năm qua.

Ở cách những làng cùi kê trên vài chục cây số là một trại mồ côi của các Sơ (soeurs) Đa Minh nuôi giữ các em không cha mẹ, không thân nhân, mà phần lớn là các em người Thượng. Chỉ có một số ít các em người Kinh ở trại này. Trong những ngôi nhà tranh tiêu điều, xiêu vẹo, với mái lá sơ sài không che kín được nắng mưa, các em run rẩy vì lạnh. Mặt đầm nước, nước mắt pha lẫn nước mưa, các em co ro ngồi tụm sát nhau trên nền xi măng ẩm ướt để tìm hơi ấm của nhau và để tránh gió tạt mưa bay. Có em mới vừa sinh được năm ba tháng, có em một hai tuổi, có em đã lớn, mười lăm mười sáu tuổi. Các em run lập cập, phần vì lạnh, phần vì đói. Các sơ, trong những tấm áo nữ tu bạc màu, lần lượt ấm từng em lên trong một vài phút để vỗ về hầu truyền hơi ấm sang các em. Khi sơ bỏ một em xuống để ấm em khác thì em vừa bị bỏ xuống khóc thét lên. Em đói quá, em mút tay chùn chụt. Em rét quá, em run lên như bị sốt rét nặng. Cho đến một lúc, đôi mắt em dại hẳn đi. Người em oằn oại, run lên bần bật. Rồi em thờ hất ra, những giọt nước mắt chảy dài ướt đầm bờ mi. Than ôi! em đã tức tưởi ra đi giữa một chiều đông ác nghiệt. Sơ vuốt mắt cho em mà nấc lên.

Trong khi đó, các em lớn, tuy đói rét, cũng cố gắng phụ với các sơ để vỗ về các em, như người anh, người chị vỗ về đứa em nhỏ. Các sơ xót xa nhìn đàn trẻ nhỏ, lằm bằm cầu nguyện sao cho cơn gió bắc này mau qua đi, để sơ còn đi ra ngoài làng xin gạo về nấu cháo cho các em. Sắp tới Tết rồi, các sơ cũng muốn được về nhà ăn Tết với gia đình, nhưng cuộc đời của những nữ tu này đã gắn liền với các em mồ côi. Làm sao các sơ có thể bỏ các em để về nhà ăn Tết được, nhất là trong lúc cô nhi viện đang thiếu thốn như hiện nay?

Các em từ đâu đến? Tại sao các em lại không có cha mẹ, tại sao các em lại phải sống cô cút, không bao giờ được kêu mẹ, không bao giờ được gọi cha, không bao giờ nếm được tình yêu của người sinh ra mình? Có em đã được các sơ cứu sống, nhặt từ bờ suối mang về nuôi. Có em đã được nhặt lên từ một bụi cỏ, giữa ổ kiến lửa mà bác nông phu đã tìm thấy, mang về để ở công trại mồ côi. Nhưng khôn khổ thay, đôi mắt của em đã bị mù vì bị kiến cắn. Có em sau khi sinh ra đời chỉ vài ngày đã được mẹ ẵm trên tay, lặn lội hàng chục cây số tới trại để giao cho các sơ nuôi, vì người mẹ chữa hoang, sợ xấu hổ với bà con họ hàng, sợ mang tiếng với đời. Có em được bà ngoại mang tới viện khi em mới sinh được 10 ngày, vì mẹ của em bị nhiễm lạnh đã chết sau khi sinh em, còn bà ngoại thì quá nghèo nên không cưu mang được cháu. Có em đã lớn, đã được nếm, được hưởng tình yêu cha mẹ, nhưng phải vào viện vì mẹ tái giá sau khi ba chết, và người chồng sau quá tàn nhẫn, không muốn nuôi con riêng của vợ nên đã đánh đập, hắt hủi em, khiến mẹ em đành phải mang em tới cô nhi viện giao cho các sơ. Em biết thân phận mình, em khóc vì nhớ nhà, nhớ mẹ, tủi thân vì bị mẹ bỏ, vì họ hàng không ai muốn nhận em. Ôi những mảnh đời

bất hạnh! Các em ngây thơ, các em đã làm gì nên tội, tại sao cuộc đời các em lại bất hạnh như vậy? Tại sao tất cả những em bé khác đều được mẹ cha yêu thương, đều có mái ấm gia đình, nhưng em lại không có?

Các em cô nhi sinh hoạt

Một củ khoai lang, một vắt cơm nguội đều là những món quà vô cùng quý giá để cứu các em khỏi đói. Tuy nhiên, có một món quà mà các em luôn luôn khao khát được hưởng. Đó là tình thương. Vì vậy, song song với việc cứu các em mồ côi khỏi đói và giúp đỡ các gia đình nghèo khổ tàn tật, trong bốn năm qua, kể từ khi được thành lập, Hội Sứ Giả Tình Yêu (Messengers of Love) đã cố gắng mang lại tình thương và niềm vui đến cho những kẻ khốn cùng này. Nét mặt ngây thơ của các em sẽ trở nên rạng rỡ khi được một ân nhân xoa đầu, khi được một Sứ Giả Tình Yêu bồng ẵm, khi được ôm gói quà trong tay, một món quà mà suốt cuộc đời em chưa bao giờ nhận được, để các em có thể gục đầu vào bờ vai người tặng quà mà ứa nước mắt vì cảm động. Các gia đình tàn tật nghèo khổ sẽ cảm thấy ấm áp, an ủi vì họ sẽ có gạo để ăn, chăn để đắp, áo ấm để mặc, và sẽ rưng rưng nước mắt vui mừng vì họ sẽ được đón Xuân như những gia đình bình thường khác.

Messengers of Love thăm viếng và tặng quà cho các gia đình phong cùi

Trong bốn năm qua, Sứ Giả Tình Yêu đã thay mặt quý vị ân nhân mang niềm vui và tình thương tới cho các em và những người xấu số trên quê hương chúng ta qua những chương trình thăm viếng hàng năm và tặng quà vào những dịp lễ Giáng Sinh, Tết Nguyên Đán, Trung Thu, và những chương trình xây nhà cho những gia đình phong cùi, sửa chữa viện mồ côi, sửa chữa trường học ở những làng xa xôi hẻo lánh, bảo trợ các em bị tàn tật qua Hoa Kỳ chữa bệnh, vãn

vân Trong năm mới, Hội hy vọng có thể gửi quà cho hơn 3.000 trẻ em gồm các em tại 11 cô nhi viện, ở vùng núi lạnh và vùng bão lụt, cùng cung cấp quà cho nhiều gia đình bệnh nhân tàn tật, phong cùi và nhiều gia đình nghèo khổ khác. Với số tiền bảo trợ 10 mỹ kim hàng tháng cho mỗi em từ quý vị, Sứ Giả Tình Yêu có thể cung cấp gạo, sữa, quần áo mới, giày, sách vở, cùng các nhu yếu phẩm như đồ dùng vệ sinh cá nhân, thuốc gội đầu, bàn chải và kem đánh răng. Ngoài ra, vào dịp Tết, hội sẽ lì xì các em tiền và cho các em ăn tiệc để các em có thể mừng năm mới cùng các dịp lễ khác như những trẻ em may mắn có gia đình. Đối với các gia đình nghèo, nhất là những gia đình có người tàn tật, với số tiền 10 mỹ kim cho một gia đình, hội có thể tặng họ những món quà như gạo, dầu ăn, chăn mền, áo ấm và thức ăn để đời sống họ bớt phần khổ cực. Kính xin quý vị vì lòng thương xót mà tiếp tay với chúng tôi để cứu vớt, xoa dịu phần nào những mảnh đời quá khốn khổ này và mang đến cho họ những kỷ niệm đẹp và những tiếng cười trong năm mới. Xin gửi quà và chi phiếu bảo trợ của quý vị trực tiếp về một trong hai địa chỉ sau đây:

Messengers of Love, P.O. Box 590936, Houston, TX 77259-0936 hoặc

Messengers of Love, c/o Father John Kha Tran, St. Bartholomew Catholic Church, 5356 11th St., Katy, TX 77493.

Xin vui lòng ghi tên “Messengers of Love” hoặc “Sứ Giả Tình Yêu” trên chi phiếu bảo trợ.

Nguyện xin Ông Trên ban muôn ơn lành cho quý vị. Xin thay mặt các gia đình tàn tật, nghèo khổ và các em mồ côi, chúng tôi xin kính chúc quý vị một năm mới an khang và thịnh vượng.

Thay mặt Hội Sứ Giả Tình Yêu,

Ms. Theresa Trần Thị Ly Băng
Messengers of Love President

Tuyên Úy và Linh Hương: Linh Mục Trần Khả, Linh Mục Phạm Hậu, Đại Đức Vạn Pháp

Messengers of Love là một tổ chức từ thiện bất vụ lợi 501c(3) nhằm mục đích mang lại niềm vui và hạnh phúc cho các em mồ côi và các gia đình nghèo khổ tàn tật. Mọi đóng góp đều được trừ thuế.

www.messengersoflove.com, email: messengersoflove@gmail.com, phone: 832-647-7233